

We trekken nu door het domain Les Epioux. Met wat geluk kan je hier nog oog in oog komen te staan met een mouflon. Een mouflon is een wild schaap, een soort kruising tussen een

schaap en een geit. Van de originele populatie die zich enkel nog op Corsica en Sardinië bevindt, werden er exemplaren met succes uitgezet in de Ardennen maar de beestjes zijn zo schuw dat men er zelden een ziet. In de zeventiende eeuw kwam de moeflon slechts voor op Corsica en Sardinië en slechts in zeer kleine aantallen. In de eeuw daarop is een klein aantal als jachtwild uitgezet in diverse delen van Europa waaronder de Belgische Ardennen.

Een kunstenaar heeft in de bossen rond het domain Les Epioux een aantal beelden gemaakt van bommstammen.

Ondertussen zitten we in de Gaume. De geografische benaming is eigenlijk Belgisch Lotharingen. De Gaume heeft nog een Romaanse streektaal, die niets te maken heeft met het Waals. De “Gaumais” zijn volgens de “Ardennais” gulzigaards, schreeuwlelijken en

lekkerbekken. Er zit wat van het Gallisch dorpje van Asterix in het temperament van de “Gaumais”. Het is niet nieuw dat een streek het karakter van zijn bewoners vormt. De Ardenner heeft de reputatie om discreet, hardwerkend en koppig te zijn, al eeuwen gewend om de ruige natuur en het ruwe klimaat het hoofd te bieden. Terwijl de “Gaumais” rijkere gronden mocht bewerken die zich sneller opwarmen in de lente, en dus meer te vinden is voor goed humeur, goed eten en een goede grap.

Het domein Les Epioux dankt zijn bestaan volledig aan de metaalnijverheid die hier tussen ongeveer 1550 en 1850 floreerde. De zuidelijke Ardennen en de Gaume waren in die periode uiterst geschikt voor de aanwezigheid van ambachtelijke ijzersmelterijen omwille van de snelstromende beken voor drijfkracht en het uitgestrekte bosareaal voor de aanmaak van houtskool. IJzererts werd opgedolven op lage diepte of uit halfopen mijnen in de buurt. De gebouwen van Les Epioux die je nu ziet werden oorspronkelijk opgericht rond 1650 door de toenmalige eigenaars, ze dienden ook als verblijfskwartier voor de meestergasten. In 1730 werden de domeingebouwen grondig gerestaureerd en in 1878 werd de toren flink verhoogd.

Na 1800 ging het bergaf met de metaalindustrie in Les Epioux. Toegenomen concurrentie en schaalvergroting maakten de afgelegen ovens van Les Epioux onrendabel zodat ze een voor een sloten.

C'est-moi hoog boven de Semois.

Zaterdag 1 mei 2021

- Wandeling : Van Lacuisine tot Tintigny
- Afstand : 26 km
- Duur : 7 uur

We starten vandaag in Lacuisine. De naam van het dorp is echter wel bijzonder. La Cuisine is het Franse woord voor keuken en wordt vaak geassocieerd met een duurder restaurant. Deze

naam dankt het dorp aan de graven van Chiny die in dit gebied kwamen jagen. Ze lieten op de plaats van het huidige dorp hun keukens opbouwen. De keukens verdwenen maar de naam bleef.

Heel in de verte zien we het stadje Florenville al opduiken. Florenville ligt op een cuesta, die gevormd is door kalkhoudende zandsteen van Florenville.

De af-en-toe-meestappers, Tina en Bart zijn vandaag terug van de partij.

Achter de kerk hebt u een prachtig uitzicht over de vallei van de Semois, de naburige dorpjes en het Ardense bos waar de stad met recht en reden trots op is.

Vanuit de toren van de kerk van Florenville onthult de omgeving al haar pracht. U bevindt zich dan 50 meter boven de grond en kunt bewonderend uitkijken over een uitgestrekt

panorama van 800 km². De toren kan elke dag in juli en augustus beklommen worden. Wij hebben hem dus niet kunnen beklimmen.

Het standbeeld van Violette. Dat is een symbolisch personage van het werk van Jean-Claude Servais.

In Chameleux komen we voorbij de overblijfselen van een Gallo-Romeins relais die werd

gebouwd tijdens de aanleg van een belangrijke communicatieroute voor die tijd: de Romeinse weg Trèves - Reims.

De Romeinen legden duizenden kilometers wegen aan naar alle delen en kolonies van het Romeinse Rijk om met hun legers snel ter plaatse te zijn in geval van een opstand. Ook handelaars maakten gretig gebruik van deze wegen. Vandaar ook het gezegde “alle wegen leiden naar Rome”. Het waren de eerste echt goede wegen. De wegen werden massaal

aangelegd door Romeinse soldaten. De weg werd eerst uitgegraven. Vervolgens kwam er een funderingslaag van dikke stenen. Dan volgde een laag van kiezel en zand om dan te eindigen met de afwerkingslaag zijnde platte kasseistenen of gebakken terracottategels.

Een informatiebord geeft aan dat hier op deze weiden de koeien grazen die zorgen voor de meld voor de abdijkaas van Orval.

Aan het klooster van vandaag gaat een lange geschiedenis vooraf. Zowat 165 miljoen jaar geleden werd deze streek nog door het zeewater overspoeld. Op de bodem van die zee

vormde zich toen een licht okerkleurig gesteente. Deze zogenaamde "Franse steen" zou later voor de bouw van het klooster gebruikt worden. Zo'n 15.000 jaar geleden ontstond, als gevolg van de laatste ijstijd, het dal waarin de abdij zou gebouwd worden.

De eerste monniken die zich in Orval vestigden, kwamen in 1070 uit Zuid-Italië. Ze werden verwelkomd door de plaatselijke leenheer, graaf Arnout van Chiny, die hun een stuk grond schonk. Onmiddellijk werd de bouw van een kerk en een klooster aangevat.

Op 9 maart 1132 kwamen zeven cisterciens monniken van dit klooster aan in Orval. Hun overste, zo weten we, heette Constantijn. Beide groepen (de pas aangekomen monniken en de kanunniken die reeds ter plaatse waren) werden tot één gemeenschap samengesmolten. Die ging dadelijk aan de slag om de gebouwen aan de cisterciënzergebruiken aan te passen. Voor 1200 was de nieuwe kerk voltooid.

De legende van Orval. Mathilde, die weduwe was, had per ongeluk haar trouwring in de bron van het dal laten vallen ; ze smeekte God om hulp en het duurde niet lang of er kwam een

forel boven water met in zijn bek de kostbare ring. Mathilde riep toen uit :” Dit is echt een gouden dal!” Orval, "val d'or" betekent "gouden dal" en ze besloot uit dankbaarheid op deze gezegende plaats een klooster te stichten.

We logeren voor 1 nacht in het hotel Vénérie dat hoog op een heuvelrug gelegen is.

Zondag 2 mei 2021

- Wandeling : Van Tintigny tot Torgny
- Afstand : 26 km
- Duur : 7 uur

Bij ons vertrek is er in het dal een nog optrekkende mist dat mooie beelden oplevert.

Het kruis 'Jean de Paris' (rechts onder) werd op dit kruispunt geplaatst ter herdenking van een soldaat uit het Franse leger die hier sneuvelde in 1709. De echte naam van de soldaat was

Jean Lallemand. Volgens de legende liet de eigenaar van de grond een muntstuk in het voetstuk van het kruis metselen. Zelfs wilde verhalen over een schat deden de ronde, daardoor ongere elementen aantrekkend die de steen openbraken. Het huidige kruismonument staat er weer vredig gerestaureerd bij.

De letterzetter is een schorskever van zo'n halve centimeter groot, die verzwakte fijnsparren dodelijk treft. Momenteel maakt de letterzetter een opmars in de Belgische bossen, doordat de voorjaars- en zomerdroogtes van de afgelopen jaren fijnsparren sterk hebben verzwakt. De

bomen sterven af vanaf het moment dat de larven de bast van de bomen hebben gerond. Zodra de larven uitkomen, kunnen ze andere bomen aantasten. Om de opmars van de letterzetter te beheersen, is het daarom belangrijk dat aangetaste bomen zo snel mogelijk worden verwijderd. Daarom geldt het advies om aangetaste bomen te kappen, en te verwijderen of te ontschorsen. Stormhout en gezonde, vers gekapte bomen kunnen eveneens worden verwijderd, zodat ze geen reservoir vormen van waaruit een herbesmetting kan optreden.

De Ferme de Hayon is geen gewone familieboerderij maar een coöperatieve waar de mens en respectvol landbouwen centraal staan. Marc Van Overschelde leidt dit experimenteel

landbouwproject waarbij heel wat personen betrokken zijn, sinds de jaren '90. Er wordt zowel land ingezaaid als een veestapel beheerd. Zo is er sinds 2010 ook een geitenboerderij. We moeten de toegangspoort door en komen zo op het erf. De GR loopt dus door het erf.

Als we aan de Ferme de Hayon komen krijgen we een hagelbui over ons heen. Gelukkig konden we schuilen onder de toegangspoort van de boerderij.

Het is wel opvallend dat rond de Ferme de Hayon alle weiden en akkers er mooi bijliggen en alle hagen netjes geschoren zijn.

Een heiligenbeeld waakt over het dorpje Sommethonne.

We zijn nu in de Gaume. La Gaume is het romaanse gedeelte van Belgisch Lotharingen. Het is geen administratieve regio van het huidige België, maar een historisch-geografische regio met een sterke culturele identiteit. Het is een Franstalige regio, met een regionale romaanse taal "le Gaumais", één van de romaanse Lotharingse dialecten, die in de

taalwetenschappelijke atlas van Wallonië is opgenomen. De Gaume is grotendeels een agrarisch gebied. Wat het eerst opvalt is het zeer karakteristieke reliëf met de cuestas (hellingen). Drie hellingen golven van noord naar zuid: aan de ene kant een abrupte helling bedekt met bos, aan de andere een flauw aflopende helling, waar gewassen worden verbouwd of waar nog lager in de valleien permanent grasland groeit.

Het microklimaat van de Gaume staat erom bekend veel milder te zijn dan dat van de Ardennen in het noorden en rondom de heuvels van Torgny, het meest zuidelijke dorp van België, spoken de kleine bergcicade en de bidsprinkhaan rond.

De paardenbloem (ook wel pisbloem genoemd) kleurt in april hele weilanden geel. De stengel is altijd hol en heeft nooit bladeren. Bij kneuzing vloeit uit de plant een witte vloeistof, paardenbloemenmelk genoemd, welke bruine vlekken achter laat.

Het agrarische gebied bestaat voor 80% uit grasland, de Gaume is dus een land van veeteelt (de "Bœuf des prairies gaumaises" is een erkend label). In het grasland leeft een belangrijke

biodiversiteit en dan vooral in het schrale hooiland van de Semois waar orchideeën en de zeldzame en prachtige blauwe monnikskap leven.

Vrij groeiende of getailleerde hagen en oude of recente boomgaarden decoreren de zachte heuvels en geven verstoppeljkes en doorgangen voor de klapekster of de kleine hoefijzerneus.